

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1861-04-22)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1861-04-22)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 68. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000038.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Beck til J. Clausen.
Uby 22. April 1861.

Kjæreste Ven! Tak for dit Brev og for Indbydelsen til dit Bryllup; vi glæde os begge ret inderligt dertil, naar der nu blot ikke maa komme noget i Vejen, for den lille Herre er jo noget lunefuld. Dog til den Tid faa vi en Pige, en rigtig rar lille kristelig Pige, som jeg selv har konfirmeret, — og som jeg er vis paa vil bede for min lille Dreng, mens hun passer ham og siden ikke vil lære ham andet end godt. Jeg glæder mig til at træffe sammen med alle Dine, Madsen ²⁾ iberegnet. — Det er kun kjedeligt, at din Fader ikke skal vie Dig; men det hører vel ind under det vidtberømte Begreb: Familievrøvl. Jeg har oftere villet skrive til Dig og takke Dig for sidst ³⁾, det var Timer, som jeg bestandig tænker paa med Glæde; havde jeg dog altid saadan en Ven at arbejde med herhjemme; men disse Præster, — ja det er min bestandige Kummer, — de arbejde jo lige stik imod, og Vantroen har bestandig Præsterne at anføre som sine Hjemmelsmænd, naar de sige imod. s. 69 Dog jeg har ikke haft Tid at skrive; thi aldrig har jeg havt saa meget at gjøre som siden den Gang; Livet vaagner, og det skaffer Arbejde. Var der mere Liv i Menighederne, saa var Præsterne ikke saa fede. Alle Syge ville nu berettes, og jeg er flere Gange blevet hentet om Natten. Gud ske Lov derfor. — Jeg tog da ikke fra Stenmagle før efter Middag og maatte først levere et Slag med Francke minor, som begyndte at angribe Dig, — men jeg maneurerede saaledes med ham, at Francke major ¹⁾ maatte stride mod sit eget Kjød og Blod. — Paa Vejen hjem besøgte jeg N. N. i Skjellebjerg; da der netop var Forsamling til at indøve Psalmesang, maatte jeg atter tale et Guds Ord der, og sandelig de fik det rent ud af Tønden, — jeg har aldrig holdt saa haard en Tale; thi jeg mærkede strax, at det var altsammen dødt, ved en Samtale jeg havde med nogle af dem først. De mente, »der var intet at klage paa Kristendommen hos dem, thi de gik i Kirke, saa det kunde blive til noget«. — Jeg kom da først hjem midt om Natten.

Og nu lev vel, kjære Ven! Guds Fred i dit Hjerte, — Guds Kamp i din Menighed, det er mit Ønske for Dig. Nina hilser Dig venligst.

Din gode Ven
Vilh. Beck.